

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.S.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
trvale bytem ...
zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 386/100, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, č. j. KRPK-53335-16/ČJ-2017-190022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, č. j. KRPK-53335-16/ČJ-2017-190022, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci se nepřiznává odměna za zastupování.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 40 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Dle podané **žaloby** žalobce namítal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí odůvodňovala zajištění žalobce § 124 odst. 1 písm. b), c) a e), přičemž v odůvodnění rozhodnutí zcela chybí jakákoliv argumentace vysvětlující užití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce v žalobě konstatoval, že užití § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v odůvodnění vysvětleno explicitně a užití § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze z kontextu odůvodnění též vyčíst. Naopak pokud jde o užití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, nikde v odůvodnění rozhodnutí dle žalobce nebylo možné nalézt žádný argument legitimizující jeho užití. V odůvodnění není vůbec uvedeno, v jakém informačním systému kterého členského systému má být žalobce evidován, kým a kdy tam byl zařazen, a nelze tedy přezkoumat zákonnost zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Přitom odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat zákonem (§ 68 odst. 3 správního řádu) stanovené povinné náležitosti. Při jeho vyhotovování je na místě chronologicky stručně popsat průběh celého řízení s tím, že správní orgán musí vždy precizně formulovat svoje úvahy, hodnocení a závěry. Musí uvést, jakým způsobem předložené podklady hodnotil, jaký význam jim jednotlivě přikládal a proč. Jelikož naplnění podmínek zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nebylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak tématizováno, nelze přezkoumat, zda byl tento důvod zajištění aplikován důvodně. Žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003, kde obecně definoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přičemž jde o takové případy, kdy byly rozhodovací důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.
4. Podle názoru žalobce nesprávnost aplikace některého z důvodů zajištění obsažených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí jako takového, bez ohledu na to, že jiný důvod zajištění byl eventuálně aplikován důvodně, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci skutkových zjištění týkajících se evidence žalobce v informačním systému členských států je tak důvodem pro zrušení rozhodnutí jako takového. Z výše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí. Právní zástupce žalobce zároveň vyčíslil odměnu ustanoveného zástupce tak, že žádal částku 6 800 Kč.
5. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** prohlásila, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustila, neboť své rozhodnutí dostatečně odůvodnila.
6. Dne 13. 7. 2017 byla prováděna mimo jiné kontrola ubytovacího objektu ve městě Toužim, kde byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území České republiky kontrolován cizinec, který nebyl schopen ani po poskytnutí potřebné součinnosti prokázat svou totožnost a legálnost pobytu na území České republiky, kdy sdělil své osobní údaje: M.S., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina s tím, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Lustrací v evidencích Policie bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015 s nabytím právní moci dne 28. 5. 2015 pod číslem jednacím KRPK-45787-14/ČJ-2015-190022, kdy mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 3 let. V souvislosti s tímto správním vyhoštěním mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 22. 5. 2015 do 30. 6. 2015, na základě kterého byl povinen nejpozději do 24:00 hodin dne 30. 6.

2015 vycestovat. Žalobce uvedené rozhodnutí nerespektoval a nadále pobýval až do 13. 7. 2017 na území České republiky, ačkoli bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.

7. Na základě výše uvedených skutečností byl jmenovaný dne 13. 7. 2017 na místě jeho kontroly zadržen podle § 76 odst. 1 trestního řádu jako osoba podezřelá ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a to z důvodů uvedených v § 67 písm. a) a c) trestního řádu. Dne 14. 7. 2017 Okresní soud v Sokolově uznal žalobce vinným z výše uvedeného přečinu a trestním příkazem vedeným pod č.j. 4T 105/2017 uložil jmenovanému trest vyhoštění na dobu 5 let s tím, že do informačního systému smluvních států je zařazen od 14. 9. 2017 do 14. 9. 2022, kdy nesmí vstoupit na území České republiky, trestní příkaz Okresního soudu v Sokolově nabyt právní moci dne 14. 7. 2017. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem, nýbrž opatřením, bylo také žalovaným ve věci zahájeno správní řízení.
8. Na základě výše uvedeného byly s žalobcem zahájeny úkony správního řízení ve věci správního vyhoštění oznámením o zahájení správního řízení ze dne 14. 7. 2017 pod číslem jednacím KRPK-53335-8/ČJ-2017-190022 dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, kdy „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*“ Současné s tím podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, kdy „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn*“ a dále podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, kdy „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“
9. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 7. 2017 pod č. j. KRPK-53335-11/ČJ-2017-190022, žalobce uvedl, že mu bylo již několikrát vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a byla mu stanovena lhůta k vycestování, nikdy však nevycestoval a stále se zdržoval na území České republiky. Nemá kam jít a chce zůstat na území České republiky. Není schopen si zařídit cestovní pas, žije různě po ubytovnách a u kamarádů. Prostředky na cestu na Ukrajinu si shánět nebude, pokud dostane rozhodnutí o správním vyhoštění, pojedí do tábora v Zastávce u Brna a požádá o politický azyl. Dne 14. 7. 2017 bylo tedy žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců pod číslem jednacím KRPK-53335-16/ČJ-2017-190022, které mu bylo řádně přetlumočeno, byl s ním seznámen, což stvrdil svým podpisem.
10. K žalobnímu důvodu, že nebylo řádně odůvodněno zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, uvádí žalovaná, že již při vydání rozhodnutí ze dne 22. 5. 2015 pod číslem jednacím KRPK-45787-14/ČJ-2015-190022, bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2. Z tohoto je

zcela zřejmé, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a byl zařazen do informačního systému smluvních států, kdy z logiky věci vyplývá, že informační systém smluvních států je informační systém Evropské unie. Je zcela zřejmé, že zájmem státu (potažmo Evropské unie) je, aby se na území zdržovali pouze cizinci, kteří pobývají na území oprávněně. Tento systém slouží pro kontrolu, zda cizinci respektují rozhodnutí správních a soudních orgánů a pobývají na území, ať již České republiky, nebo Evropské unie, oprávněně v souladu se zákonem. Žalovaná má za to, že výše uvedené je dostatečně formulováno na straně 3 žalovaného rozhodnutí: *„Tyto skutečnosti jsou podloženy rozhodnutím č.j. KRPK-45787-14/ČJ-2015-190022 ze dne 22. 5. 2015, s nabytím právní moci dne 28. 5. 2015, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, se stanovením doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání 3 roky. V souvislosti s tímto správním řízením mu byl správním orgánem Policie České republiky vydán výjezdní příkaz – štítek AKT č. GAA0034048, s platností od 22. 5. 2015 do 30. 6. 2015, délkou pobytu 35 dnů, na základě kterého byl nejpozději do 24:00 hodin dne 30. 6. 2015 povinen vycestovat z území České republiky. Žalobce uvedenému rozhodnutí nerespektoval, z území České republiky ve stanovené době nikdy nevycestoval a nadále se po celou dobu, a to až do jeho kontroly dne 13. 7. 2017 v 16:45 hod., neoprávněně zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.“* Není pochyb o tom, že by žalobce nebyl zařazen do informačního systému smluvních států. Vzhledem k tomu, že o správním vyhoštění rozhodoval správní orgán Policie České republiky, taktéž i vkladatelem tohoto záznamu je nepochybně orgán České republiky. Žalobce byl do informačního systému smluvních států tímto orgánem zařazen dnem nabytí právní moci výše uvedeného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, tj. dne 28. 5. 2015, na dobu 3 let. Povinnost Policie zařadit cizince, kterému bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, je uvedena v § 119 zákona o pobytu cizinců. Protože v informačním systému smluvních států k žalobci je veden záznam minimálně v tomto případě, byla aplikace důvodu zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zcela odůvodněná.

11. Stejně tak jako aplikace důvodu zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla zcela důvodná, neboť podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, což správní orgán odůvodňuje na straně 4 žalovaného rozhodnutí skutečnostmi, že žalobci bylo již v minulosti 4x vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se stanovenou lhůtou pro vycestování z území České republiky, což však nikdy neučinil a rozhodnutí nerespektoval.
12. Rovněž tak jako aplikace důvodu zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla zcela důvodná, neboť podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního

opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, což správní orgán uvedl na straně 3 žalovaného rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce, ačkoli bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění rozhodnutím č. j. KRPK-45787-14/ČJ-2015-190022 ze dne 22. 5. 2015, s nabytím právní moci dne 28. 5. 2015, jej nerespektoval a ve stanovené lhůtě, nejpozději do 24:00 hodin dne 30. 6. 2015, nevystoupal z území České republiky a nadále se po celou dobu, a to až do jeho kontroly dne 13. 7. 2017 v 16:45 hod., neoprávněně zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.

13. V závěru svého vyjádření žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
14. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu.
15. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
16. **Soud shledal žalobu důvodnou.**
17. Dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*
...
b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
c) cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
...
e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
18. Soud se ztotožnil s námitkou žalobce, který upozornil na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou způsobilo nedostatečné odůvodnění. Ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád stanoví povinné náležitosti odůvodnění každého správního rozhodnutí, a to jsou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnila pouze důvody zajištění založené na základě § 124 odst. 1 písm. b) a c), kdy žalobce ani nijak nezastíral, že nerespektoval rozhodnutí o svém vyhoštění a za každou cenu chtěl setrvat dále nelegálně na území České republiky, poté odůvodnila, proč bylo nutné užití zajištění a nebylo možné přistoupit k použití mírnějších prostředků, a odůvodnila délku trvání zajištění.
20. Soud se ovšem ztotožnil s námitkou žalobce, že zcela chybí explicitní odůvodnění užití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jako důvodu zajištění žalobce. V odůvodnění

napadeného rozhodnutí chybí jakákoliv zmínka, v jakém informačním systému kterého členského státu by měl být žalobce evidován a kým a kdy by tam měl být zařazen.

21. Žalovaná k této výtce konstatovala, že zařazení do informačního systému členského státu vyplývá automaticky ze skutečnosti, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť je logické, že v zájmu Evropské unie je, aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci oprávnění na něm pobývat. Tento systém tedy slouží pro kontrolu, zda cizinci respektují rozhodnutí orgánů veřejné moci v jednotlivých členských státech Evropské unie. Žalovaná se proto domnívala, že stačí, když z jejího odůvodnění implicitně vyplýval fakt, že orgán, který rozhodoval o vyhoštění žalobce, zároveň měl povinnost žalobce zařadit do informačního systému a žalovaná tento záznam měla k dispozici, avšak nijak se na něj explicitně neodvolávala.
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004-68 zdůraznil, že: „*V odůvodnění správního rozhodnutí nemusí být vždy obsažen podrobný obsah provedeného důkazu; rozhodné jsou konkrétní okolnosti případu (např. do jaké míry je to zapotřebí se zřetelem na rozpory v jednotlivých důkazech, na námítky účastníka řízení apod.). Správní orgán však musí v odůvodnění bezpodmínečně uvést, z kterých důkazů vycházel (§ 47 odst. 3 správního řádu).*“ Z této právní věty mimo jiné jasně vyplývá fakt, že žalovaná byla povinna jednoznačně označit záznam v informačním systému, pokud ho měla k dispozici a vycházela z něho, a explicitně v napadeném rozhodnutí vyjádřit, že tento záznam je podkladem odůvodňujícím užití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
23. Vzhledem k těmto skutečnostem musel dát soud za pravdu žalobci, neboť v odůvodnění není nijak zjevně vyjádřeno, o jaký podklad žalovaná opřela užití § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jako jednoho z důvodů pro zajištění žalobce, a proto skutečně trpí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, protože soud nemůže posoudit to, zda byl tento důvod užit důvodně, když žádný důvod užití nebyl zmíněn. Soud nemůže na základě vyjádření žalované přistoupit k jakémusi „doplnění“ odůvodnění, povinnost dostatečně a jasně odůvodnit své rozhodnutí zcela leží na žalované.
24. Ze shora uvedených důvodů proto soud rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, č. j. KRPK-53335-16/ČJ-2017-190022 zrušil na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobci však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
26. Ustanovený zástupce v řízení po kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, za který by mu náležela odměna, proto mu žádná odměna nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 2. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně